

דברי הכפר

לכו אחר אושרכם
והיקום יפתח בפניכם דלתות
במקום שהיו בו רק חומות.

ג'וזף קמפבל

גיליון מס' 2530 י'ג אלול תשע"ח * 24 באוגוסט 2018

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: שושנה שרקי sachlav@kfar-hanassi.org.il

הודעה ! /אלי בן-עמי מנהל משק

לחברים שלום

החל מתקציב אוגוסט שישולם בספטמבר, נבצע את הקיצוץ בפנסיה כפי שאישר הרשם.

הודעה על כך יצאה לרשם ולנוגעים להסדר: פיתוח הגליל, מועצה ותנועה.

למען הסר ספק אישור הרשם לקיצוץ ניתן. המסמך ובו האישור, כולל גם הסדרה של רישום החוב והתייחסות להחזר דרך רווחים עתידיים. חלק זה עדיין בהשלמה. ברגע שיצא מהרשם נוסח סופי נפרסמו לחברים.

מצורפת חוברת האבחון שנכתבה ע"י עינת מור. עינת מונתה ע"י הרשם. עבודתה מכילה ומתייחסת לכל עבודות הבדיקה הקודמות שנעשו. בחוברת יש תשובה לשאלות רבות שעולות מעת לעת. מומלץ מאוד לקרא ביסודיות.

בברכה

אלי

החוברת הנ"ל מצורפת השבוע כנספח לדברי הכפר.. שושנה ש.

השומר החדש
Shomer HaChadash

השישנשינים מתנועת "השומר החדש"

דברי פרידה מהמחזור הראשון של השישנשינים מתנועת "השומר החדש"

במסיבת ערב יפה בברכה בשבוע שעבר נפרדנו, הורי התלתונים, מחבורה קטנה ומיוחדת של צעירי שנת שירות מתנועת "השומר החדש": מור משקובסקי; רענן סלע; נרי הימן; עמית אזולאי; נדב כץ ויונתן סלוטקי. זאת הייתה הזדמנות עבור ההורים לומר להם תודה גדולה על כל מה שנתנו לילדים בשנה החולפת. חבורת השישנשינים היו אי של יציבות וביטחון לילדים, בשנה שבמהלכה מערכת החינוך כולה כמעט קרסה סביבם. הם לא נתנו למאומה מזה להשפיע עליהם והמשכו בבגרות רבה בפעולות החינוכיות. בשעות הפעילות המאתגרות בתלתונים הם הפעילו עם צוות המדריכים את הילדים, וטיפלו במקרה הצורך בסוערים שבהם, בדאגה וברגש אחריות יוצאי דופן. הרבה מעבר לכך, הם הפכו לחלק מחיי הילדים וחיי הקהילה כולה: החיו מחדש את מתחם החינוך הבלתי-פורמאלי בעבודת גינון מרשימה עם הילדים, ויצרו מתחם מדורה ארץ-ישראלי לפעילות ובילוי הערב עם הנעורים. הם היו מקור לגאווה גדולה לעצמם, לקיבוץ כפר הנשיא, ולתנועת "השומר החדש".

חווינו רגעים מיוחדים רבים עם השישנשינים במהלך השנה הארוכה. מכל אלה נבחר, ולא כי הוא הקרוב ביותר בזמן ובזיכרון, את ערב הפרידה עם הנעורים שלשום. מעבר לפעילות המושקעת והאיכותית, השישנשינים נפרדו מכל נער ונערה במכתב אישי בכתב יד המפרט את מעלותיהם אך גם מוסיף גם דברי עידוד לכיוונים שבהם ניתן להשקיע יותר. כמו מחנכים אמיתיים. בעידן "הגזור והדבק" של קלישאות בנאליות, המכתבים האישיים האלה, בכתב יד ועם הרבה מחשבה, מעידים יותר מכל על מידת הרצינות והאיכות שבה ניגשו לשנת השירות ולתפקידם החינוכי. לא נותר אלא לאחל ליונתן, נדב, עמית, נרי, רענן ומור שימשיכו לגדול ולהתפתח, ישמרו על עצמם במהלך השרות הצבאי, ויחזרו לבקר ואולי אפילו להתגורר בקיבוץ כפר הנשיא, שהוא עתה גם ביתם.

גיורא גודמן בשם כולנו

* זכיתי לפגוש בם לרגע קל, בחבורה הזאת, בבילוי עם הילדים בברכה. 6 בנים צעירים נאים למראה, ממש. הם לבשו חולצות שחורות שמודפסות עליהן המילים "שומר אחי". הילדים נתלו עליהם, קפצו ושיחקו יחד במים... היה נפלא לראות את החיבור המיוחד, של קשר בין מדריכים לילדים. הוקסמתי.

חוייה. שושנה ש.

המכונה פותחת שנה נוספת

שלום לכל חברי ותושבי כפר הנשיא

שמי צח שמואלי, ואני נכנס השנה לנהל את מחזור י' של המכונה הקדם צבאית בכפר הנשיא. לפני שאספר על עצמי, אני רוצה להודות לעודד שטיין על הניהול המסור והמקצועי, בארבעת השנים האחרונות, ואני יודע שאני נכנס לנעליים גדולות, ומקווה שאעמוד באתגר.

למי שלא מכיר, אני וזוגתי אפרת מתגוררים בקיבוץ בששת השנים האחרונות, ולפני כחצי שנה נקלטנו לחברות בקיבוץ. התחלתי את דרכי במכונה לפני כ-7 שנים בהדרכה בקבוצה במעין ברוך, ושנה לאחר מכן עברתי להדריך בכפר הנשיא, אפרת ואני התאהבנו מהר מאוד בקיבוץ, וידענו שזה רק עניין של זמן עד שנעשה את הצעד, ונכנס כחברים לקהילה המופלאה הזאת.

בשנתיים האחרונות ניהלתי את הקבוצה של המכונה בקיבוץ מעיין ברוך, ולשמחתי השנה אני עתיד לנהל את המכונה בקיבוץ שלנו.

השנה יהיו לנו 52 חניכים וחניכות מכל רחבי הארץ והעולם (יהיו לנו השנה 6 חניכים חו"לנים), ואני יודע, שהם כבר מאוד מצפים ומתרגשים לפתוח את המכונה ולהגיע לקיבוץ. בנוסף אנחנו מתחדשים בעוד שתי מדריכות ומדריך: דנית פרדימן, שירי רזניק ועומר סוננברג.

המדריכים כבר הגיעו לקיבוץ בתחילת החודש, להכנת צוות. ואת המכונה אנחנו מתחילים בתחילת ספטמבר. גבי טנא הבלתי נדלית ממשיכה אתנו לשנה נוספת.

בנימה אישית אני מאוד מתרגש לנהל את הקבוצה בקיבוץ, אני מאמין שזאת הזדמנות חינוכית נדירה עבור החניכים, להיפגש בקהילה חמה ואוהבת כמו בכפר הנשיא.

קהילה שבהרבה מובנים מתנהלת באופן שונה מאיך שהחברה הישראלית מתנהלת, אני יודע שהחוויה של החניכים בקיבוץ, המפגש עם המורשת שלו, היכרות עם האנשים שחיים בו, והסתכלות על אורחות חייו של הקיבוץ, תורמים לעיצוב תפיסת עולם הרבה יותר חברתית ומכבדת בקרב החניכים והחניכות שלנו.

נשמח להעמיק את שיתופי הפעולה עם הגורמים השונים בקיבוץ, ושגם השנה חניכי וחניכות המכונה ירגישו כי כפר הנשיא, הוא ביתם השני.

בברכה צח שמואלי

אנו משתתפים בצערו של

איאן ובני משפחתו

עם פטירתה ללא עת של אחותו

ג'ני וויאט ז"ל

באנגליה

שלא תדע עוד צער

אנו משתתפים בצערה של עדנה עתי

(תושבת בהרחבה) ובני משפחתה

עם פטירת אמה

פולה מיכאלי ז"ל

(דיירת בבית יונתן)

שלא תדעי עוד צער

האסיפה שלא הייתה. פרק 2 (ואחרון בסדרה)

/ אילן המאירי

קראתי את מכתבי התשובה של אלי ושל גל. אין לי כל רצון, לא להתפלמס ולא להתנצח ללא סוף. לכן גם אין לי עניין להשיב על טענות הנוגעות לסגנון הכתיבה ולהטפות מוסר. יחד עם זאת חשוב לציין כי לא ניתנה אף תשובה עניינית לנושא המהותי שעליו התבסס המכתב לדברי הכפר. חשוב, לכן, לחזור ולהדגיש את הסוגיות המרכזיות המהוות את ליבת הכתבה:

- 1- בניגוד מפורש לאמירות ולהבטחות של הנהלת הקיבוץ לא נערכה אסיפת קיבוץ בנושא שהוא קריטי ובעל חשיבות עליונה. זאת למרות שהיה זמן די והותר בפני הנהלת הקהילה לקיים אותה. מדוע לא התקיימה אסיפה? מדוע הובטח שתתקיים ומדוע לא התקיימה האסיפה עוד לפני הפנייה לרשם וזאת על מנת שהרשם יוכל לדעת מהו רצון החברים בעניין זה טרם יקבל את החלטתו?
 - 2- האם הרשם ידע שישנה הצעה אלטרנטיבית שעליה הבטיחה הנהלת הקיבוץ שתובא לדיון באסיפה?
 - 3- הנהלת הקיבוץ פנתה לדרך הקלה יותר למרות אי הצדק המשוער ולא ניסתה אפילו לבדוק את האפשרות האחרת. מדוע? ובאיזו זכות? ועל פי איזו סמכות?
 - 4- גל סער ציטט את מקס במכתב התשובה שלו ומכך אפשר להסיק כי הכוונה היא שהפנסיונרים תומכים בהחלטה. ראשית, זו בוודאי אינה אסמכתא לקבלה או אי קבלה של ההחלטה אך ציינתי במפורש שההחלטה אינה פוגעת בהכרח רק בפנסיונרים אלא במרקם החברתי כולו ולכן זו אינה הבעיה של הפנסיונרים אלא של החברה ושל הקהילה כולה. לא הייתה לכך כל התייחסות.
 - 5- כתבתי שההחלטה נשענת על כוחניות מול מגזר שמתוקף הנסיבות נמצא בתלות מול הקיבוץ ולכן מדובר בהחלטה בלתי ערכית ובלתי מוסרית. לא הייתה לכך כל התייחסות מלבד הטפת מוסר צדקנית ולטעמי, גם מתנשאת במקצת
 - 6- כל ההתנהלות מול הרשם הייתה, בלשון המעטה, מוזרה. אני מבקש לפרסם/ לקבל/ לעיין בפרוטוקול המלא של השיחה או השיחות שניהל הקיבוץ מול הרשם.
- לסיום: כתבתי שאין לי רצון להתפלמס. יש לי רצון לקיים שיח אך מהתשובות הפסקניות שאלי כתב (לא תהיה אסיפה!..) לא נראה שזה הכיוון אבל אני אינני מאבד תקווה

בברכת חברים אילן

שיחת חברים בעניין החלטת הרשם

/ אורי שובל

לאחר שיחת החברים שהתקיימה במועדון ב- 2018/8/7 בנושא החלטת הרשם. הרעיפו באותה פגישה שבחים כמעט מקיר לקיר לאלי ולהנהלה. שאלתי את עצמי מדוע אני לא רואה את אותו אור בזהב בקצה המנהרה שרואים כל כך הרבה חברים. הגעתי למסקנה או שלי יש בעיה או שהמשמעת של חברים כה עוצמתית שאנשים חוששים מעצמם להעביר ביקורת על ההנהגה שלהם.

חיפשתי איזה דברים טובים נעשו לאחרונה בכפר הנשיא שבגינם מרעיפים כל כך הרבה שבחים. לצערי לא כל כך מצאתי. חיפשתי איזה חזון באופק שייתן תקווה, קצת מעוף, משהו בעשיה בתחום הכלכלי או החברתי, משהו שאפשר להיאחז בו. לצערי כלום, שום דבר שאפשר להתגאות בו, גם לא כל ניסיון להגדיל את מקורות ההכנסה שלנו. כל המערכת שקועה עד צוואר בתביעות משפטיות.

כשאני מסתכל סביב אני רואה מעבר לבעיות אובייקטיביות כמו ההידרואלקטרי למשל, רואה מצב כלכלי וחברתי מרוסק, תביעות משפטיות כנגד חברים שכולם הקיבוץ מפסיד (וזאת ע"פ פסיקות של בית המשפט), הלנת פנסיות של חברים, עסקים נסגרים ואין שום פיתוח למקורות אחרים, נכסים של הקיבוץ מועברים לגורמים חיצוניים, 750,000 ₪ הכנסות מאגסים נמחקים ומתייחסים לכך כאילו איזה מכה קלה בכנף, רזרבות בחשבון (של כמה מיליונים) שבמשך שנים נשמרו בקנאות כדי לשלם פנסיות התנדפו, כספים ממכירת בתים שהיו מיועדים בין היתר לשיקום תשתיות נלקחו לתשלומים שוטפים עבור התנהלות כושלת. העניין הוא שחברים לא ממש יודעים מה קורה. הכל ממודר כך שלאיש לא תהיה אפשרות לבקר את המערכת. הפתרון כנראה, זה לגזול מהפנסיונרים את הפנסיה הדלה שמקבלים. לא מעניין שחלקם מקבלים ארוחות ממשרד הרווחה, שלחלקם הוצאות בריאות כבדות שלא בטוח שעומדים בהם וכל זאת למה, כי לכיס הזה הכי קל לדחוף את היד ולקחת.

לעומת זאת, יש 2 סעיפים שגדלים כל הזמן:

- (1) הוצאות מנכ"ל למרות המצב הקשה,
 - (2) הוצאות משפטיות שזו חבית ללא תחתית (מאות רבות של אלפי שקלים)
- ואנחנו רק בתחילת הדרך. לחברים מספרים סיפורים ואיש לא באמת יודע מה קורה.

הלנת פנסיה

מזה שנים פנסיונרים לא מקבלים את מה שמגיע להם. כל הפנסיונרים הזכאים להשלמת פנסיה. קיבלו את הפנסיה ב- 2017 כנ"ל ב- 2018 ע"פ הפנסיה של 2016. מהפנסיה של אוגוסט 2018 מתכוונים להוריד 1,000 ₪ מכל פנסיונר (פנסיונרים בלבד) כך אמר המנכ"ל. צריך להיות ברור שנכון לעכשיו כל זמן שלא ראינו **אסמכתא** חתומה ע"י **רשם האגודות** שמאשר מהלך זה, מבחינתי זה ציפורים על העץ ואיש לא רשאי לגעת בפנסיה של חברים. כל פעולה חד צדדית מצד הקיבוץ זה בניגוד לתקנון הקיבוץ המחייב החלטת אספה וכל מהלך כזה יחשב כעברה פלילית עם אפשרות להרשאה פלילית של האחראים לכך. **"טיוטה ראשונה בעל פה"** לא מאפשרת ביצוע של מהלך כזה. יש פתרונות אחרים וצודקים יותר, כנראה שלא מעוניינים לשמוע עליהם וכל אחד מסיבותיו.

לקראת סוף שיחת החברים אמרה חברה ותיקה באומץ רב **"שהיא כבר לא מאמינה לאף מילה שנאמרת"**. לצערי אני מצטרף לתחושתה. אנחנו לא חייבים לתת לדברים להימשך, אפשר לעצור ולהגיד עד כאן. צריך למצוא מנהל אחר שיוביל את הקיבוץ לדרך שפוייה יותר.

אורי

ומהי דמוקרטיה / אביטל שובל

בתרגום פשוט דמוקרטיה היא "שלטון העם".

דומני שאין עוד מדינה, תרבות או ארגון המיישם באופן כל-כך מובהק ומושלם את ההגדרה הזו.

כל החלטה משמעותית בקיבוץ, לרבות שינוי באורחות החיים, החלטה עם משמעות כלכלית, אישורי תקציב, תוכנית השקעות, מינוי בעלי תפקידים וכו... מחייבים הצבעה בקלפי אחרי דיון באסיפה-כלומר ב"משאל עם" חופשי ופתוח. זוהי דמוקרטיה במיטבה!

ואמירות כמו: "תנו להנהלה לנהל", או שרשם האגודות הוא מעל האסיפה, מעידה על חוסר הבנה של כללי המשחק בקיבוץ. (לפחות למיטב ידיעתי).

בזמן הקרוב נפיץ טופס לחתימה בקרב החברים אשר קורא לחברים להעלות לאסיפה ולקלפי את נושא הקיצוץ בהשלמת הפנסיה עם אופציה נוספת.

יתרה מזאת, הגדיר רשם האגודות בחוק, כי זכותם של חברים בקיבוץ להתאגד, לאסוף חתימות של למעלה מ-10% מחברי המשק בעלי זכות הצבעה, ולהביא כל נושא שירצו לאסיפה ולקלפי. אלו בעיני חלק ממנגנוני הבקרה שיש לחברים בקיבוץ למנוע מההנהלה הנבחרת לפעול בניגוד להחלטת רוב החברים.

החותמים פועלים בדיוק בהתאם לכללי המשחק הקיימים, הם לא פושעים, לא מתנגדים עקרונית לכל נושא ואדם ולא "תוקעים מקלות בגלגלים" ומחרבים את אושיות הקיבוץ.

אנו מקווים שכל חבר שהדמוקרטיה והמנהל התקין יקרים לליבו יחתום על טופס זה.

בשמי אביטל ובשם מספר רב של חברים .

להתראות באסיפה.

האסיפה / תמר וולפין

דיווח מהאסיפה שהייתה עשויה להתקיים (לו היה מקום לקיים אותה)

נוכחים: 87 חברים, וכן נציג המועצה האזורית, נציג התנועה הקיבוצית, נציג פיתוח הגליל, רשם האגודות השיתופיות (שבא על מנת להתרשם, בגלל זה הוא נקרא הרשם).

היו"ר אלעזר הגלעדי.

מנכ"ל הקיבוץ פתח והסביר את הרקע לפנייה לרשם לקצץ 1000 ₪ מהפנסיה, את הבדיקות שנעשו (בודק אחד שהמליץ על תקופה של 10 שנים, ובודקת נוספת שהמליצה על 5 שנים), ואת פסיקתו של הרשם שיש לקצץ 1000 ₪ החל מחודש אוגוסט ועד סוף 2019. עד מועד זה יש להגיש תכנית הבראה, ואם היא לא תתקבל על ידו הוא ימנה ועד חיצוני לקיבוץ. כמובן, הוסיף המנכ"ל, שהסכום המקוצץ הוא בבחינת מלווה לקיבוץ, מלווה שיוחזר לחברים או ליורשיהם לפני חלוקת רווחים, כאשר יהיו.

חשוב לציין, הוסיף המנכ"ל, שכבר עשינו הרבה צעדים להתייעלות בקהילה. בשנים האחרונות קצצנו בסובסידיה לחינוך, חסכנו הרבה בהוצאות הבטחון, מבלי לפגוע במרכיביו, צמצמנו משרות, צמצמנו את מספר הרכבים של הקיבוץ, והפרטנו את בריכת השחייה. כמו כן הצלחנו להעביר בחוק את תשלום הארנונה היישובית על ידי כל בעלי הבתים בכפר הנשיא, ובכך להקטין את הוצאות הקהילה. בסך הכל חסכנו בכך כ-750.000 ₪ בשנה.

החבר יוחנן הלוי: אני אומר שההנהלה כשלה בניהול שלה, לא ייתכן שיפגעו באנשים שנתנו את כל שנותיהם לקיבוץ. אם חסר כסף הוא צריך להגיע מכולם, ולא רק מהפנסיונרים. כנראה שעליכם ללכת הביתה ושיגיע לכאן וועד ממונה.

החברה יונה ציון: איך אתם לא מתביישים לפגוע כך באוכלוסייה הכי חלשה בקיבוץ?

החברה ענת מנדל: אני בת חמישים, כל ימי מאז שחזרתי מהצבא, עבדתי בקיבוץ. הפנסיה שנצברה עבורי עד כה היא כל כך זעומה, שאינני יודעת מה יהיה אתי כשאני אגיע לגיל פרישה. בטח עד אז כבר תחליטו לפרק את הקיבוץ ולחלק את הנכסים על פי ותק, ואז לא יישאר כלום בשביל הפנסיה שלי ושל בני גילי.

החבר עמרם מודעי: אני קצת יותר צעיר מענת, אבל גם אצלי לא הצטברה מלוא הפנסיה שהייתי אמור לצבור עד כה לו הייתי עובד מחוץ לקיבוץ. וחוץ מזה אני לא מבין איך קרה, שהכספים שנכנסו לקיבוץ ממכירת הבתים, ושהיו מיועדים לחידוש התשתיות, בסך הכל כ-8 מיליון ₪ בוזבזו על הפנסיות. בעצם היה צריך לקצץ בפנסיה כבר מזמן, ברגע שלא היו לנו הכספים לשלם אותן. הרי ברור שצריך יהיה לחדש את התשתיות בקרוב, אם אנחנו לא רוצים לשבת בחושך או שהחרא יצוף ויעלה בבתים. מאין יבוא הכסף לכך? כמו שאני מכיר את מהלך העניינים פה, יוחלט להטיל מס לפי מספר הנפשות בכל בית. זאת אומרת שהמשפחות הצעירות, שיש להן כמה ילדים יסבסדו את הותיקים. האם זאת התשובה לשוויון שהפנסיונרים מבקשים בחלוקת הנטל? לזה התכוונת, אדון יוחנן?

החבר שמשון (המכונה שמשון הגיבור): אני פנסיונר, ואני מתקיים רק מהפנסיה שהקיבוץ נותן לי ומקצבת הזקנה של הביטוח הלאומי. אני מבין את הצורך לקצץ, כי אם אין מאין להביא את הכסף, אז אין כסף לחלק. אני אסתדר, אפילו בלי משכנתא הפוכה. אני רק מבקש מאד מאד שבצעדי ההתייעלות שייעשו לא יסגרו את "המפגש", זה המקום שבו אנחנו הפנסיונרים נפגשים ומבלים ביחד. זה חשוב מאד לבריאות של כולנו. בכל העולם אנשים זקנים נפגשים על כוס קפה או תה, (עם או בלי סיגריות), והמפגשים האלה מוסיפים להם בריאות, תשאלו אפילו את יוסי חלמיש. אפילו חז"ל כבר אמרו: או חברותא או מיתותא (כלומר, אם אין חברות יש מוות), ואני הרי תומך מאד במה שאמרו חז"ל.

החברה רוחל"ה כרמלי: גם אני פנסיונרית, ואני מקווה מאד שאם יעשו צעדי התייעלות לא יקצצו בשירות של המרפאה שלנו. זה מאד מאד חשוב לנו בגילנו ובמצבנו.

עמרם (מתפרץ): זהו, גם בתחום הזה, אנחנו הצעירים מסבסדים את הוותיקים. הם מקבלים שירותי מרפאה מצוינים פה במקום, ואנחנו צריכים לנסוע מחוץ לקיבוץ כדי לקבל שירות של טיפת חלב או של רופא ילדים. ועוד הם אומרים שהם הקבוצה המוחלשת?

היו"ר: אני מבקש מעמרם להירגע, ואם אתה רוצה רשות דיבור, תצביע ואני ארשום אותך. האם מישהו מהאורחים רוצה את רשות הדיבור?

נציג פיתוח הגליל: חשוב מאד לראות שהמצב של כפר הנשיא אמנם הוא קשה, אבל הקיבוץ אינו שקוע בחובות, ויש סיכוי להבראה. פיתוח הגליל סייעה לקיבוץ בכך שההלואה שניתנה לבניית הלולים תוחזר רק מהרווחים של הלולים, והקיבוץ, חבריו ותאגידיו, לא צריכים לשלם עבור החזר ההלוואה. וחוץ מזה,

הבית הסיעודי החדש שהולך ונבנה אצלכם כאן, ובוודאי יסייע לאוכלוסיה הוותיקה, בנייתו ממומנת על ידי פיתוח הגליל (יחד עם חברת "עמל"). החל מינואר 2019 הבית עובר לבעלות החברה המשותפת, וייחסך לקיבוץ סכום של כרבע מיליון ₪ לשנה. אנחנו כאן, נעזור לעקוב אחרי צעדי ההבראה, ואנו בטוחים שלא רחוק היום וכפר הנשיא יהיה במצב טוב יותר.

נציג התנועה: גם אנחנו שותפים לדאגה לחברי כפר-הנשיא, ואנחנו רואים בחוסן הבסיסי של הקיבוץ משאב חשוב. ייתכן מאד, שהצעד שכפר-הנשיא עשתה בשיוך דירות, ובעיקר בשיוך דירות של חברים שהלכו לעולמם ליורשיהם, היה מוקדם מידי. צריך היה לחכות עם השיוך עד להבטחת החוב האקטוארי לכל החברים. אבל עכשיו כשהדירות שוייכו לחברים, ויש בידם נכס, הצענו לסייע בנושא של משכנתא הפוכה, ואנחנו עדיין מעמידים אופציה זאת לחברים שירצו בכך. כמו כן יש לתנועה קרן שתפקידה לסייע במקרים כאלה. חברים שירצו יצטרכו לפנות אליה כדי לקבל מענק.

נציג המועצה: אני מצטרפת לדברי קודמי, אנחנו נמשיך לתמוך בכפר הנשיא, בימים אלה משלימים את שיפוץ גן שקד שהמועצה נתנה לו את רוב המימון, וזה בוודאי משפר את איכות החינוך של ילדי הצעירים בקיבוץ. בניית הבית הסיעודי כאן בקיבוץ גם היא תורמת לכלל האוכלוסיה, גם לאלה שיזדקקו לו, וגם לבני משפחותיהם. יש לנו אמון רב בהנהלת הקיבוץ, וברור לנו שבבחירה בין ההנהלה הנוכחית לבין וועד ממונה, עדיפה ההנהלה הקיימת.

רשם האגודות: חברים יקרים, שמעתי את כל מה שהיה לכם לאמר, וזאת בנוסף לדיווחים ולניתוחים המפורטים שסיפק לנו הקיבוץ והבודקים מטעם האזור. לא היה קל לי לקבל את ההחלטה שקבלתי, אני עומד על כך שהקיצוץ הוא הכרחי, אבל אני גם עומד על כך שהוא יהיה מלווה, שיוחזר לחברים כאשר יהיו רווחים לקיבוץ (ועוד לפני חלוקת רווחים לכולם).

למרות ההמלצות, שהונחו לפני על 5 או 10 שנים לקיצוץ זה, החלטתי על פרק זמן של 17 חודש בלבד, ובתום פרק זמן זה על הקיבוץ להראות את הדרך להבראה כלכלית. אני מקווה שלא אצטרך להגיע למצב של מינוי וועד ממונה לקיבוץ. וועד ממונה, מקבל את כל הסמכויות, כולל אלה של האסיפה, והחברים אינם יכולים להשתתף בתהליכי קבלת ההחלטות.

אני מזכיר לכם שהחלטתי היא בבחינת פסק דין של שופט מחוזי, והיא עומדת מעל להחלטות האסיפה, כך שגם אם תחליטו נגד, ההחלטה אינה באה במקום, ואינה מבטלת את ההחלטה שקבלתי.

אני מאחל לכפר הנשיא יציאה מהירה מהמשבר. יש לכם פוטנציאל, ובהחלט יש מקום לאופטימיות.

לילה טוב.

פאטה מורגנה

צייר: מרקי

קרן קיבוץ / שרה דבולט

בעקבות החלטת רשם האגודות, שהקיבוץ רשאי להפחית את הפנסיה באלף שקלים, בינתיים עד סוף 2019, התקיימה שיחת קיבוץ להבהרת העניין. בשיחה נשמעו מספר חברים שהביעו מצוקה אמיתית לגבי העתיד, ולי, ולאחרים כמוני, זה הדליק נורה אדומה. הוותיקים התלויים בפנסיה מרגישים שכל הנטל על מניעת הקריסה הכלכלית של הקיבוץ נופל דווקא עליהם, המגזר שתרם שנים רבות מחייו וקיווה שבשנות "הגיל השלישי" יוכלו לחיות בבטחון שהקיבוץ ידאג לרווחתם. מדוע שלא ננסה לרתום עוד מגזרים למטרה זו, שיתרמו לאלה שהקיבוץ גורע מהם את מה שמגיע להם? יש בינינו חברים המרוויחים משכורות מכובדות, ואף פנסיונרים המקבלים פנסיות יפות, שיוכלו להפריש סכום מסוים מדי חודש בלי שזה יפגע בהם או בילדיהם, לטובת חברים החיים בינינו שלא שפר מזלם לעבוד מחוץ לקיבוץ ולצבור וותק לפנסיות.

לכן פרסמתי דף שחולק בתאי דואר, בהצעה להקים "קרן קיבוץ", על שם הקיבוץ שהיה פעם. לקרן אפשר יהיה לתרום פעם בחודש או חד-פעמית, והכספים יחולקו למי שבאמת נזקק, לפי קריטריונים שייקבעו. הקרן לא תיחשב כהכנסה של הקיבוץ, אלא תהיה עצמאית, כדוגמת הכסף שנאסף עבור המלתחות בבריקה.

אני פונה שוב לחברים להיענות לפניה זו ולהצטרף למבצע קבוצי-התנדבותי זה, שלא רק יעזור לחברים במצוקה, אך גם עשוי לשפר את האווירה הכללית בחברתנו.

מי שמזדהה עם מכתב זה מתבקש להחזיר את הדף המקורי, לפחות כדי להביע נכונות לקחת חלק לטובת הקרן. מי שלא קיבל דף ומוכן לתרום מוזמן לכתוב לי : davoltsara@yahoo.com.

אני מקווה לא להתאכזב!

שרה

פינת זיכרון - אורי אבנרי 1923 - 2018

/ דודו פלמה

2018 הייתה שנה רעה. עזבו אותנו אהרון אפלפלד, חיים גורי, נתן שחם, במאי הקולנוע משה מזרחי, ...רשימה חלקית בלבד. והשבוע הצטרף אליהם גם אורי אבנרי. אורי של "ארבעה, ארבעה על הג'יפ הדוהר ובוקע השיר מן הלב, והשביל בדרכם מרקד ומזמר, זה השביל המוביל אל אויב" שהפך בהמשך להיות שביל לחיפוש שותפים לשלום.

וכשב'זו ארץ זו' שרו לו חבורת הלצים ב. מיכאל, חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון ודודו גבע 'הרבעה הרבעה על הג'יפ הדוהר' הוא רק חייך בחיבה מבעד לזקנו המכסיף כאומר "הנוער מנסה את כוחו".

וכל הזמן הזה אורי רודף שחיתות ומושחתים בעולם הזה, וממשיך לחפש שותפים לשלום בעולם הבא. וברקע שט בים הפירט ההודי אייבי נתן, ונותן את הליווי המוסיקלי מ'קול השלום'. אבל האלימות רק נמשכה ואפילו גברה, ואלוהים שנתן את אייבי נתן גם לקח אותו אליו בחזרה.

ועכשיו גם אורי שם, עם אייבי למעלה. וכשהחמה שוקעת בגן עדן אייבי אומר לאורי וליצחק רבין, שישנם לו שלושה כדורים בגב, ולכל השאר הוא אומר: "עם שקיעת החמה תפסיק תחנת קול השלום את שידוריה למשך 30 שניות, לזכר קרבנות האלימות באזורינו ובעולם כולו".

ואז הם שמים את Twilight Time של ה"פלטרכס" ובוכים מדיכאון ומהבנה, שהשלום והמנוחה הנכונה אינם שוכנים עוד בעולם הזה, אלא אם בכלל רק ממתנים לנו שם בעולם הבא.

וגם אנחנו, המעטים שעוד קצת מבינים את זה, נותרנו עם שקיעת החמה לבד בחשכה ההולכת ומתגברת, הולכת ומתעבה. המקום ינחם אותנו...

משק ילדים פרטי וקרן הפאנטומים

/ אבישי (הירדן 3) פרלסון

מה הקשר בין ג'וני הרמץ, מארק בנדור, ויעיש הצבעי?
מבחינת ילדי פרלסון, היו שלשת הגברים האלו חלק ממסכת משק הילדים הפרטי שהצלחנו להקים.

תחילה הגיע פיצפון הראשון, כלבלב לבן וחמוד, ישבנו במעגל קטן סביבו, וכולנו מכים על ירכנו, וצועקים יחד "פיצי, פיצי, פיצי, פיצי, פיצי, פיצי!!" מתחרים לראות אל מי יבחר לרוץ, והוא, מבולבל ונרגש מתרוצץ בינינו עד עייפה.

"In Your Box!" היו המילים הראשונות שלמדתי באנגלית, הצעקה המפורסמת של אבא, כל פעם שפיצפון היה מתקרב לטוסטים של ארוחת ארבע (אף פעם לא הבנתי למה לא קוראים לה ארוחת חמש, שהיתה השעה המדויקת של ארוחת ארבע). אז גם למדתי שכלבים, ואולי כל החיות, רק מבינים אנגלית. ביקס (ניימארק) וג'ורג' ומקסי (סלע) השתתפו בריב כלבים פראי ליד החדר אוכל, שבסופו נפטר פיצפון מדימום.

למדנו, שוב ושוב, שלגדל חיות מחמד אומר לחיות בצל המוות. בקצה החצר, מאחורי כלובי החיות קברנו את החיות שנפטרו, ושמנו ערימות אבנים ושלטי עץ עם שמם.

התוכי הירוק צהוב זכה להיקבר בצילינדר קרטון של בקבוק וויסקי סקוטי משובח, חיות אחרות בקופסאות נעלים.

שחל, השם שנתנו לחתולנו הראשון, מפני שהיה שחור-לבן (שח"ל) היה מקור לריבים אינסופיים בין אבא, שלא חיבב חתולים בכלל, לאמא ולנו, שרצינו חתול בבית. החתול המסכן אף פעם לא הבין אם מותר או אסור לו להיכנס הביתה. החתול ממש הטריף את אבא כשהשפריץ על הספה, ולבסוף נלקח בשק יוטה לאחר כבוד לנמל הדייגים בכניסה לטבריה, שם, לדברי אבא, תמיד ימצא שאריות דגים ולא יהיה רעב.

בעיני דגים... סיפור עצוב. בני פוסטר (שהיה הקשר הקבוע עם העולם החיצון, ונוסע כל יום שלישי לחיפה להביא דברים שאי אפשר למצוא בעיירות הגליל העליון) הביא לי שקיק ניילון עם כעשרה דגיגים שוחים במים, המתנה שבחרתי לחנוכה בכיתת הירדן. הדגים חיו בשלום באקווריום שאבא אירגן, עד שיום אחד נמלאתי דאגה על שאין הדגים יכולים לנשום (הייתי מאמן עצמי בבריקה להשאר מתחת למים כמה שיותר זמן) והוצאתי אותם בעזרת הרשת הקטנה להפסקת נשימה...

כשאבא חזר הביתה מהפרדס, ומצא את הדגיגים חסרי רוח חיים מונחים על עמוד השער של מעריב,

חטפתי קיטון של רותחין... מאוחר יותר הבנתי שלא רק שאני בור, שלא יודע שהדגים מעדיפים לחיות מתחת למים, אלא שבנוסף, אבא כעס על שהרסתי את עיתון הערב, ואת טקס ההרדמות תחת לחדשות היומיות...

פוק פוק ניגולת היתה תרנגולת מיוחדת במיוחד, ידידותית וחזקת אופי. היא הגנה על עצמה בכבוד מפני כלבים תוקפים, מקורה מנסה לנקר את עיניהם. טירן או אולי היה זה סנפיר (ווינטרוב) הצליח לנשוך את רגלה, ומאז היתה צולעת, על רגל אחת, עצמאית מתמיד. מרב, אברי ואני ואחרים מכיתת הירדן היינו רצים בהפסקות לבקרה, מעמידים אותה על הנדנדה ועוזרים לה ללמוד חשבון.

פוק פוק, כמה זה אחד ועוד אחד? שתי טפיחות עדינות על ראשה, והיא עונה פוק-פוק. יופי! פוק פוק כמה זה שתיים ועוד שתיים? ארבע טפיחות והיא עונה בהתאמה. כל הכבוד!

יום אחד, בשיעור פרטי, היא נפלה מהנדנדה, והצליעה הפכה לקירטוע, קופצת על רגלה הבריאה.

נבהלתי, שבגללי היא סובלת יותר. לא רציתי שאף אחד ידע על נפילתה. הרגל הפגועה היתה תלויה ומתנדנדת ללא שימוש.

נבהלתי עוד יותר, כשבאחד מביקורי מצאתי אותה גאה מתמיד על רגל אחת בלבד. את הרגל השניה, מכוסה בנמלים, מצאתי בארגז החול, כמו העצם שנשארת מהרגל עוף על הצלחת בסוף סעודת שישי בחדראוכל.

בנוסף לכלבים, חתולים, תוכים, דגיגים, אוגרים, ארנבות, שרקנים, יונים, ברוזים ותרנגולות, רצינו עייר, חמור קטן.

אמא התיידדה עם בחורה שניהלה את משק הילדים של גונן, וארגנה שעייר אפור יעבור אלינו.

מארק בנדור ז"ל (שנפטר השבוע בשיבה טובה) הופיע עם ג'יפ ועגלה (גירסת איציק) או פורד טרנזיט (גירסת ניר) ונסענו כלאחר כבוד לגונן, חוזרים עם יאיר, או יעיר, העייר החמוד.

כמובן שאבא התנגד שהחמורון, שגדל בזריזות, יגור בחצרנו, אז קשרנו אותו ליד הדשא של הסרט.

חמורנו היה נוער בעצמה כל עת שהסרטים הראו קטעים אלימים או סקסים (כך ידענו מתי כדאי להתגנב להציץ, כמו בסצנת הקרב האכזרי של בן-חור, שם נתפסנו, ועל כך נענשנו קשות) אך כמה מהוותיקים כעסו על הנעירות המעצבנות ודרשו מהורי שייפטרו מהחמור. בלב כבד תרמנו אותו למשק ילדים.

בהיותנו חדורים ברוח הציונות שגאתה בארץ בשנות נעורינו, חיפשנו דרך לתרום, והחלטנו להרתם לקריאה לעזור לצה"ל לרכוש פאנטומים (אמריקה!) שיעזרו לנו להגן על משפחתנו ולנצח בכל המלחמות העתידיות. המיגים המהירים של חיל האוויר הסורי הפחידו אותנו, ורצינו להאמין שהפאנטומים המשוכללים שייקנו, בעזרת תרומות מהציבור, אכן יטו את הכף, ונשלוט בשמי המזרח התיכון.

ג'וני הרמץ היה מביא לנו את האפרוחים המסכנים שלא השתלבו יפה בלהקות החדשות, ולא הראו יכולת הישרדות מזהירה. בסבלנות עין קץ, טיפחנו את האפרוחים העלובים, האכלנו אותם בשאריות לחם עם חלב, ותערובת שאספנו מריצפת המכון של מיירון ז"ל, וגידלנו ופיטמנו אותם עד שהיו מוכנים למכירה.

למי נמכור? יעיש ז"ל, הצבעי המיתי של הקיבוץ, שקרא לי ג'סון הקטן, ופחד פחד מוות מפיצפון השני, שהיה יוצא מדעתו כל פעם שהיה מריח את יעיש מתקרב, והיה מסתער ומנסה לנשוך את רגליו, יעיש שמח להאכיל את משפחתו העניפה עם העופות המפוטמים.

ידענו שהפאנטומים עולים מיליוני לירות, אך בכל זאת, היינו גאים ומאושרים כשהבאנו למופטי בהנה"ח 38.5 ל"י שהרווחנו על מכירת שבעת העופות המפוטמים ליעיש, העירוני מחזור שעבורנו היה עשיר למדי (בנוסף להיותו מושל במחסן הצבעים המסתורי, מאחורי ח"א הישן, פינת החמד האהובה עלינו ביותר, תחת עצי החרוב והאינקליפטוסים הענקיים). כך הצלחנו להפוך את משק הילדים הצנוע שלנו למקור רווח, שאיפשר לנו לתרום ביד רחבה לקרן הפאנטומים, ולעזור להגן על מולדתנו.

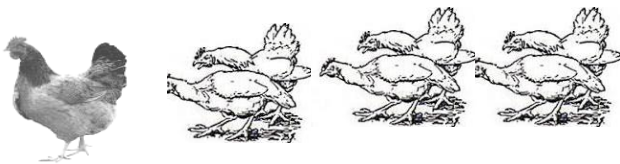
שוב, מזל טוב כפר הנשיא (אנו כולנו!) לחגיגות 70 שנה! בכל גילגולי חיי, תמיד ראיתי עצמי כבר-מזל על שנולדתי וגדלתי בקיבוץ כ"ה, שאף על פי שבמחנות התנועה היינו אחרונים במחנאות ובקרבות, היינו ראשונים (שיא, שיא, כפר הנשיא!) במוראל.

בכל אתגרי חיי, תמיד חשתי מחובר וקשור לקיבוץ, ובכל מקום יצרתי לעצמי איזו בועת קיבוץ, קהילה, שאפשרה לי להפיק עוד ועוד תועלת מכל שלמדתי וחוויתי בילדותי העשירה.

תודה רבה לכל המייסדים, הממשיכים והמצטרפים, הודאות וברכות לכל מי שהיווה חלק ממרקם נוף משפחתי המורחבת. בזכותכם הריני מי שאני, ממשיך בדרכי את הדרך שהתואתם.

מי יתן וכולנו נסיף לדעת ולזכור שמפעל הקמת, יצירת והמשכיות כפרנו, על כל אתגריו ותהפוכותיו, הוא מפעל אמיתי, נכון, מוצלח וחשוב.

היום אין צורך להסתיר את הגאווה והלב הגואה... לכולנו מגיעה טפיחה אוהבת על השכם... כל הכבוד לקהילת כפר הנשיא, אי של יופי, שפיות, תמיכה הדדית ושותפות בים סוער של בלבול, בדידות ובזבוז משאבים ופוטנציאל. היום לכולנו יש על מה ועם מי לשמוח ולחגוג, במזל טוב מאוד, לחיים!

פצ'אות ב"לב הקיבוץ" / רחלי ומעין

זהו, החופש הגדול עומד להסתיים, הגנים נסגרים על מנת להתארגן ולתת מעט מנוחה לצוות היגע ולילדים ולהורים, לקראת שנת הלימודים החדשה. זה הזמן לכל הילדים, ההורים, הסבים והסבתות להגיע כולם אל לב הקיבוץ. לבוא לשחק ולקשקש, ובעיקר לבלות בלב הקיבוץ. לנו חשוב שהילדים יגיעו עם מבוגר שלוקח עליהם אחריות ואפילו משחק איתם, ולפני שהולכים הביתה מסדרים. לב הקיבוץ כולו לרשותכם.

אנחנו, רחלי ואני, קצת נחנו, קצת תלינו, ועכשיו אנחנו נכנסות בכל הכוח לפרויקט "עסקים קטנים בהתנדבות". עסק חדש שמתחיל ראשון בתחום היצירה יהיה יצירת "לוכדי חלומות".

שולחן עמוס בחרוזים, חוטים, מחטים וכל מה שדרוש ליצירת לוכד חלומות. למי זה מיועד: לכולם. לפנסיונרים המבקשים לעסוק ביצירה. לבני נוער שיש להם זמן פנוי. ואם רוצים להביא ילדים אז רק בלווי של מבוגר אחראי.

הכללים של העסק: - לא אוכלים ליד השולחן. הוא מיועד ליצירה בלבד.

- אם מישהו התחיל עבודה ולא סיים. הוא משאיר את העבודה בצלחת. מסדר סביב. ואף אחד מלבדו לא מתעסק ביצירה שלו.
- חשוב להבין שבסופו של דבר זהו עסק זעיר למען החברה. גם לוכד החלומות שהכנתי יעמוד למכירה. ואם ארצה בו אקנה אותו. הכסף מהמכירה יועד לרכישת חומרים ואם יהיו רווחים נשקיע במשהו למען רווחת הקהילה. ככה העסק הזה יעבוד.
- והכלל הכי חשוב הוא פשוט לבוא וליהנות.

לאחרונה ראיתי תכנית שעסקה במחקר שנערך על התנדבות. בכתבה רואיינה רופאה שנותנת לחולה מתכון ובו היא כותבת: "על רותי (שם בדוי) להתנדב לפחות 3-4 שעות שבועיות", ולא מוסיפה לו שום כדור או תרופה נוספת. ואז הכתבה עוברת לאישה שקיבלה שלפני כחודש קיבלה מתכון כזה מאותה רופאה. ולאחר בדיקה גילתה שהסוכר בדם שלה ירד פלאים, לחץ הדם התמתן, ועוד ועוד ועוד. כמעט כל תופעה שהייתה לה לפני הנחיית הרופאה נעלמה או התמתנה. בנוסף לכך הוזכר בכתבה שהתנדבות לפרויקט קצר או חד פעמי טובה כמו התנדבות ארוכת טווח אחרת. לכן חפשו לעצמכם מקום

התנדבות או שתיצרו אותו לעצמכם. אם תעשו זאת תחסכו בכדורים וחייכם יתארכו. בסופו של יום רק תרוויחו מזה.

אני מזכירה שהפסיפס מצלחות, קערות וכוסות ממשיך במלוא המרץ. ומרים כהן ושולי אחותה מנצחות עליו ומדריכות בהתלהבות. התוצאה מקסימה. אשמח עם לכל אחת ואחד מאיתנו תהיה נגיעה בפסיפס. אפשר לבוא ולעבוד בו בכל שעות היום מהשעה 8:00 עד לשעה 16:00.

בכל יום בבוקר בדרכי אל לב הקיבוץ אני רואה את הכבשים הצבועות מחדש בכיכר והלב מתרחב לי. לחשוב שכמעט והתייאשנו מהן לפני חג המשק מלצבוע אותן ולהעמיד אותן בכיכר. ואז הגיחו צביה כץ, אפרים מעין מרים כהן ושולי הכריזו שלא יכול להיות וגייסו מלא חבר'ה וגם בנים ובנות שהגיעו לביקור הצטרפו, וראה זה פלא פתאום הגבעה בכיכר וסביבותיה התמלאו בכבשים ואפילו יש להן פרחים לאכול.

ודבר אחרון. למי שמגיע/ה לתל אביב. בדיזנגוף סנטר מתקיימת תערוכה של אומניות מכפר הנשיא שנקראת "אומניות בכפר". פרטים לגבי התערוכה אפשר לקבל מטומי עמית. התערוכה יפהפיה, ראיתי את העבודות המוצגות בה. אז אל תחמיצו!

הודעה: בערב שישי הקרוב ארוחת קדירת מזל (פוט לאק) במועדון. כל אחד מביא איתו תבשיל ומשתף עם כולם. הציבור מוזמן להגיע משעה 18:45.

שבת שלום ולהתראות

רחלי ומעין

מהי אמנות?

הרבה זמן אני מחפש טקסט שיבהיר מה זה אמנות. עד עכשיו היה לי את גומברייך שפותח את ספרו הידוע "קורות האמנות" במשפט: "למעשה אין אמנות, יש אומנים". ובכך הוא כבר אומר הכל. כי בעצם, לשיטתו של גומברייך, האמנות היא סוג של הצטברות בתוך התרבות של מעשי בני האדם, שמאז שחר התרבות האנושית מגיבים על האירועים המתחוללים בחייהם הקשים בכל האמצעים (מדיומים) העומדים לרשותם.

אבל די מזמן נפגשתי עם משהו שכתב יאיר גרבוז. הטקסט שכתב גרבוז מנמק בצורה מאוד ברורה ועם זאת גם מאוד מורכבת אמנות מהי. ולכן אני מביא אותו לפניכם. מי שיזדהה- יזדהה, ומי שיתרגז- יתרגז, ומי שלא ידע לשאול- שלא ידע לשאול.

מסע אורדיקה / יאיר גרבוז

(אורדיקה הייתה נימפה שהייתה אישתו של אורפיאוס. אשר מתה מנכישת נחש ואורפיאוס יורד לשאול כדי להשיב אותה).

ליתר ביטחון אתחיל מדיבור על ציור. סיפרתי את זה כבר הרבה פעמים ואני אמשיך, כי בכל פעם זה נשמע אחרת. במשך שנים רבות, לפעמים מאות פעמים ביום, מתרחש ומתחדש פלא של הבנת אמנות ללא תנאים מוקדמים. הדבר הזה קורה במרתפי האורנג'רי שבפריז אל מול חבצלות המים הפנורמיות של קלוד מונה.

נכנסים לשם גם אנשים שלא יודעים מה ניסו האימפרסיוניסטים לעשות ומה הם ניסו לומר וגם לא מה הם הצליחו, בסופו של דבר, לעשות בפועל. הם מסתכלים על הציורים חסרי ההתחלה ונעדרי הסוף ומיד הם מרגישים שעליהם להתקרב לציורים קרוב ככול המותר, כי החומר קורא להם – הם נשאבים. עוד הם מתקרבים ומיד מסתלק מהם המראה הכללי, התמונה נעלמת והפרט נעשה עולם. ההתקרבות מעוותת. ממילא מתעורר בהם וברגליהם געגוע לעמדה הקודמת היכן שלכאורה רואים את התמונה כולה. אך כאשר הם חוזרים לעמידה המרוחקת והמאחדת חסרה להם הקירבה המפוררת את התמונה לגבישים קטנים ואמיתיים להחריד.

וכך הם מבצעים בדיוקנות של נס את הוראות הציור כאילו הפעילו איזו קרן לייזר על ברקוד המודבק לציורים. הם חשים ובצדק שאין מקום שנכון לעמוד בו

ואין רגע שנכון לעצור בו ואין אפשרות לראות מראה אחד ובאותו הזמן לזכור, זיכרון ממשי, את המראה הקודם. יוצא מזה שיש לנוע ממקום למקום, אפשר אפילו להגיד; להתרוצץ אימפרסיוניסטית... וממילא לעבור מתחושה לתחושה ומהבנה להבנה ומהבנה לאי הבנה ובעיקר להתמסר לעצור ההפסד של האפשרות האחרת. אולי להצטער על חולשות ומגבלות הזיכרון ואולי להתרכז בכאב העיוורון. האימפרסיוניסטים ניסו, כך אומרים, לעצור את הרגע ולספר אותו על חמקנותו אך כל מה שהם הצליחו זה ליצור מנגנון המייצר כל הזמן רגעים חדשים מתפצלים ומשתנים, הניזונים מצער השכחה. לו היו מצליחים לעצור את הרגע היה הציור מת עם הרגע. מה שהם הצליחו זה לייצר עוד מנגנון של צערים. הם הצליחו לגרום לכך שהצופה יעשה ברגליו מה שהם חיפשו נואשות במכחוליהם.

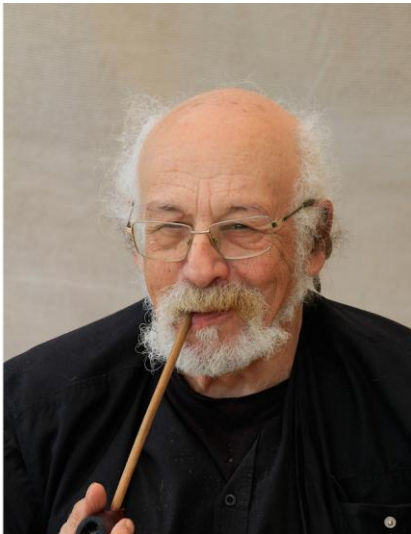
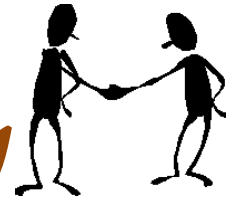
אם יש לה לאמנות לב הרי קוראים לו כישלון ואם יש לה לאמנות מזל גם לו קוראים כישלון.

אדם מנסה דבר אחד ויוצא לו, למזלו, דבר לגמרי אחר. צאו וראו: הדבר שאנחנו מנסים לספר כבר היה וכבר התרחש ואילו הכישלון לספר אותו טרם היה ולא יתרחש אם לא ננסה. כשנספר את ניסיוננו, זה יהיה סיפור אחר, בנו הממזר ורצוי גם הסוטה, של הסיפור הטריטוריאלי שרצינו, שחשבנו, לספר. הסיפור האמיתי הוא רק רקע לווריאציות על צער, בדיוק כמו ההתנהגות התזזיתית שנכפית עלינו לטובה מול חבצלות המים.

קלוד מונה וחבצלות המים המופלאות שלו

נעים להכיר / מיכל

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא להכיר
את כל חברי הקהילה,

והשבוע – **ויקטור בן-רשף**, מתגורר
בשכונת ה"רכבת"

איך הגעתי לקיבוץ

משפחתה של אמי הגיעה לארץ מהונגריה במאה ה-19, לצפת ואח"כ לירושלים. במלחמת העולם הראשונה, כשאמי היתה בת 7, המשפחה היגרה לארה"ב עקב הרעב והחיים הקשים שהיו בארץ באותה תקופה. אבי נולד בארה"ב למשפחה שהיגרה גם היא מהונגריה. ב-1969 החליטו הוריי לעלות לישראל, עקב עייפות ואכזבה מהחיים בארה"ב, געגועים של אמי למשפחתה, והתלהבות מהרעיון הקיבוצי, אותו הכיר אבי עקב פעילותו באיגוד המקצועי בארה"ב. הם עלו לארץ והתיישבו בראש פינה. אני הגעתי לארץ בעקבותיהם, שנתיים אח"כ. אחי דני עלה חצי שנה אחריי והגיע ישר לכפר הנשיא כמתנדב, אבא שלי מצא עבודה כן במפעל הבונים, ואני הגעתי לכאן לאחר מספר שנים בארץ, גם כמתנדב. אחרי שנה יוסף חצור אמר לי – אתה פה כבר שנה, תהיה חבר. אז שמתי את השם שלי להצבעה, והתקבלתי.

מה אני עושה בחיים

בעבר הייתי הרבה שנים אחד מרכזי החקלאות כאן – באבוקדו, בהשקיה, בניסיון לגדל פרחים שלא הלך כ"כ טוב. העבודה האחרונה שלי היתה כמנהל אבטחת איכות בבתי אריזה בצח"ר ובק"ש. כעת אני בפנסיה, ואני עוסק בבניית מודל לאבחון וניתוח מערכות חברתיות, הכולל מודל לפיתוח האירגון לאורך זמן. זה קשור ללימודים האקדמיים שלי בסוציולוגיה ובאנתרופולוגיה. אני בקשר עם אקדמאים מחו"ל, בעיקר אנגליה, ארה"ב וצרפת. לדעתי אנחנו נכנסים לתקופה מאוד קשה של חלוקה אחרת של העושר העולמי, תקופה של שינוי

(אולי) דרסטי ביחסים עם הטבע, ואנו צריכים כלים כדי לתאר את ההשפעה של הדברים האלה על החברה האנושית, כדי לעקוב אחרי ההתפתחות ולצפות מה יהיה.

קרובי משפחה בקיבוץ

אח שלי – דני פרידלנדר

בן שלי – יבין בן רשף

פרודתי – צילה בן רשף

כמה מילים על הקיבוץ

כמו בעולם כולו אנחנו נכנסים לתקופה מאוד קשה. נכנסנו להפרטה, ועכשיו נראה לי התהליך של כל העולם להפרטה הוא בעייתי ביותר, וגורם בעצם להרס הסביבה, לדיכוי. אנו עלינו על הרכבת להפרטה ועצמאות ברגע האחרון, לפני שהיא מתנגשת עם תנאים שלא נותנים לה לקדם ומפרקים אותה לגמרי.

כפר הנשיא היה תמיד קיבוץ עם חברה לשבח, קושי בניהול, וחוסר הצלחה במציאת עסקים מצליחים. הנושא החברתי כאן היה מפורסם – כולם ידעו שכאן יש אנשים טובים וידידותיים ותומכים. דווקא ההצלחה החברתית גרמה לכך שאנשים נשארו. בהרבה קיבוצים אנשים לא נשארו, וכאן יש לנו חלק לא קטן אפילו של המייסדים. לכן יש לנו אוכלוסיה גדולה בפנסיה, יחסית לכל הקיבוצים בתנועה.

משהו שאני רוצה לספר

הייתי גם אומן, בתחומי הציור והרישום וגם פיסול. הצגתי בעיקר במוזיאונים – מוזיאון ישראל, מוזיאון יגאל אלון, בית האומנים בתל-אביב, וגם בגלריות.

תודה רבה ויקטור, נעים להכיר!

שימו לב! עדכון להודעה על פסטיבל עמיעד:

מועד הפסטיבל השתנה ויתקיים ביום שישי 28.9 (חודש סוכות)

למי שפיספס את הפירסום הקודם-

קיבוץ עמיעד מזמין את קהילת כפר הנשיא להשתתף
בפסטיבל עמיעד 2018 - אירוע של תרבות קהילתית,
מוזיקה טובה ואווירה נהדרת!

פסטיבל עמיעד נערך מדי שנה, ב-5 השנים האחרונות במהלך אחר
הצהריים אחד, סביב חגי תשרי בבר של עמיעד. הפסטיבל הוא אירוע
קהילתי מבוסס התנדבות בכל רמות ההפקה (למעט הגברה ותאורה
מקצועיים על בסיס תקציב מהקהילה ותמיכה מהמועצה). לבמה
מוזמנים כל האמנים שבינינו- מגדול עד קטן מחובבן ועד מקצוען.
בשנתיים האחרונות אנו מזמינים את שכנינו
כחלק מתפיסת המרחב הקהילתי הכולל את היישובים השכנים.
על בסיס הזיקה הברורה בין כפר הנשיא ועמיעד אנו מזמינים את
חברי כפר הנשיא, כקהילה וגם כיחידים להשתתף השנה, לעלות
להופיע, להקים דוכנים של אמנות / מזון ולהגיע להנות מהאירוע.
הכניסה חופשית!

מי שמעוניין להופיע או להקים דוכן בפסטיבל
מוזמן לפנות למפיק והיוזם אייל קולמן 054-3295503
להתראות

משולחן העורכת

בכל שנה שעוברת עלי,
אני משוכנעת יותר ויותר
שהבזבז הגדול בחיים
טמון באהבה שלא הענקנו
בכוחות שלא ניצלנו,
בזהירות האנוכית שאינה מוכנה לסכן דבר,
ואשר בניסיונה להתחמק מן הכאב
מחמיצה גם את האושר.

מרי צ'ולמונדלי

